

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 47.

Illustreret Familienblad
 udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
 pr. Aar, uforværlig i Forfald

Den 25de November 1893.

Illustreret Familienblad
 udgives af C. Wulfsberg,
 Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Fiske paa Land.

Ole P. Westem 391

Præsten.

En Fortælling af V. L.

1ste Kapitel.

Uvejr.

Solen brændte paa Brostenene, saa at de glødede. De hårbenede Gutter sagde, at Stenene var saa hede, at man kunde bage Gbalestiver paa dem, og fra Formens Side var der virkelig ikke noget videre iverjen. Op og ned, og ned og op gif det; man skulde synes, at mange af Stenene med Forsæt maatte være lagt med den spidse Side opad.

Naar man kom ligesaa Hovedstaden, begyndte man altid med at sige dette; naar man havde været et Aarstid i Byen, indskrænkede man sig til at sige, at Brolægningen just ikke var af de bedste, og Byraadsmedlemmerne sagde, at der var mange Provindsbyer, som havde den daarligere.

Ens Udtalelser om den samme Ting afhænge meget af, om man er en Udenbys eller en Indenbys, om man ser udenfra ind igennem sine egne Vinduer eller indenfra ud paa de andres.

Det var som sagt varmt, trykkende varmt, ja lummerhedt, og det var lige i Byens Middagsstid. Luften stred og dirrede af Hede, og alt Levende gispede og døfede, baade Lænkhuuden og Ratten, jaavel Kæbflagerens Gut som jelve Ketsærdighedens Haandhæver, Justitsraad, Byfoged Smith. Gade-gutterne gad ikke gjøre Spillopper, Pigerne gad ikke vafte op, Fruerne gad ikke skjænde; Toldkassereren gad ikke gaa paa Kontoret, og Byens eneste Postbud gad ikke begynde paa sin Vandring frem og tilbage over den skyggeløse Gade med den ankomne og af den jøvninge Fuldmagtig jorterede Post.

Det var saa trykkende, at det absolut maatte blive til Torden, og det blev det.

Det traf mere og mere sammen, indtil det blev ganske mørkt i Stuerne, og saa brød det løs; et flammende Lyn og i næste Nu et Tordenstrald saa skarpt og ryttende, at Byens Folk sprang op af deres Middagsjovn, hver for sig i den Tro, at det var hos dem, at Lynet var slaaet ned, og syntes at mærke en jveden Lugt.

Lyn paa Lyn og Skrald paa Skrald gif det; det var, som om Byen var dømt til Brand og Undergang. Kjøbmand Nielsen, som var Brandmajor, løb om paa Høsejoffer og kunde ikke finde sine Sko, men idet samme mødte Slutningsvæsenet af sig selv i Form af en Skylregn saa vældig, at det lignede et virkelig Skybrud. Det saa ud til, at den lille By nu skulde druknes og skylles bort med det samme. Rødestensbrættene løftede sig og begyndte at sejle ned ad Gaden; Vandet gif ind i Husene, og hvor der var en Kjælder, løb den fuld af Vand.

Saa endelig, da der ikke var mere Vand i Skyerne, saa stilledes det af. En og anden forvoven Gadedigt vovede sig ud paa et Rødestensbræt og stagede sig med en Kjøp frem imod Torvet; hans Eksempel blev snart fulgt af flere, der blev Raaben og Skrigen, Sammenstød og Strømlantring, vaade Klæder og Slagsmaal, kort sagt hvad Gutterne kaldte "Leven".

Gaardskarlene fik travlt med at øse og feje, Fruer og Piger med at lukke Vinduer op og stikke Hovederne ud for at tage personligt Skjøn over Situationen.

Byen var vaagnet igjen af sin Bedøvelse til Liv og Mæle, forsynet med et alment Emne og Stof til Samtale, som vilde kunne dække over Forbruget i den nærmeste Fremtid.

Luften var let og frisk, Electriciteten havde ud-tømt sig, Uvejret var forbi; man aandede atter frit.

Saa, saaledes saa det ud fra Gaden; men hvem der havde siddet skjult i en Krog af Postmesterens Dagligstue og iagttaget de nervøse Træfninger paa Fruens Næse og det bistre Blik, hvormed hun fulgte sin Gemals Bevægelser, medens han, forhenværende Premierløjtnant Schack, falden for Aldersgrændsen med Titel af Kaptejn, i Skjortearmer promenerede frem og tilbage paa den knappe Plads mellem Kaffelovnen og Pianoet, idet han af og til kastede et sky Blik hen til Fruens Plads ved Vinduet — ikke ulig et fanget Dyr i Bur, som spekulerer paa Flugt

— Vedkommende vilde have følt, at man her ikke aandede frit, men at Luften endnu var fyldt med Electricitet nok til baade Lyn og Torden. Han vilde have fornummet, at et nyt Uvejr var ved at udlade sig, et Uvejr paa den ægtefabelige Himmel. Postmester Schack fremfor alle vidste det paa en Prisk; thi han kjendte Tegnene. En lang og rig Erfaring havde lært ham at bedømme Barometerstanden og Vindretningen, og de faldne Bemærkninger, afbrudte ved det nu overflaaede Tordenvejr, havde bibragt ham den Overbevisning, at hans eget huslige Barometer stod nærmere Jordskjælv, end han syntes om.

Han havde havt et svagt Haab om, at Himmelens Torden skulde have fejlet Skyerne bort ogsaa for ham; men Haabet blev bortblæst, og Uvejret var i Sigte.

Som han gjorde det sidste Slag fra Pianoet til Kaffelovnen, stod det saa levende for ham, dengang han ved Sanktmark blev kommanderet frem i Slaglinien og med dragen Sabel i Haand stormede frem med sine Folk, medens Fiendens Kugler fujede ham om Ørene. Ja vist var han beklemt, maaske hvad man vilde kalde bange, men han var ikke alene; hans brave Gutter var med, de ligejom drog ham fremad. Der var Jld og Krudt i Luften, han aandede det ind i Lungerne, til det blev som Jld i hans egne Arer, og et vildt Mod betog ham; han saa intet og hørte intet, men fremad gif det i Stormløb til Sejr eller til Død, og vó den, der var kommet i hans Vej.

Det var dengang, og nu — men her var ogsaa saa trangt og saa indestrængt; ingen tapre Kammerater stod ved hans Side, ingen Krudtrøg og Larm i Luften, ingen Sabel i Haanden, intet af det, der kan gjøre en Mand til Helt. Skjortearmer, trykkende Stilhed, Forudfølelsen af et kommende Nederlag, og saa de affyelige Træfninger paa Næsen af hende derhjemme. Vare han sad i Klubben ved et Glas Ol og en Avis — bare han kunde gjøre sig uhyrlig og slippe bort, selv om Vejen skulde gaa gennem Kaffelovnskjældet og op ad Skorstenen — det var vilde, tosfede Tanter, det vidste han nok, men de var der nu engang og for som summende Fluver omkring i hans Hoved. Vare der vilde komme nogen — bare —

Bidere kom han ikke, saa glimtede det første Lyn.

"Saa, saa Du har ingen Penge til min Rejse over til Charlotte?"

"Kjære Fette! Du ved, at jeg har ikke flere Penge; Du ved —"

"Jeg ved, at Du har Penge nok til at fortære i Klubben sammen med dine Svirebrødre, men naar det drejer sig om at unde mig en Fornøjelse, som jeg haardt trænger til, saa har Du ingen. Jeg ved, at det var min Medgift, der betalte den forarmede Løjtnants Gjæld, min Familie, der skaffede ham Embede og jatte ham i Vej, men det er vel nu saa gammelt, at Du har glemt det. Har Du selv ingen Penge, saa staf dem."

"Al, Fette! Du ved, at jeg har laant og laant, saa jeg ikke kan laane mere, Du ved, hvorledes vi fiddede i det, og dog forlanger Du —"

"Jeg forlanger den lille Sum, vi talte om, til iovermorgen, saa gaar Dampskibet. Vær nu en god Mand og lad mig ikke bede mere, Du kan jo jagtens saa den Bagatel hos en af dine Venner."

Med et Suk som en svag Stønnen sank Kaptejnen ned paa en Stol. Slaget var tabt, hans Kanoner var fornaglede, Fienden stod paa Murene, al videre Modstand var forgjæves, og hvad der mest bidrog til, at dette korte Stormløb førte til en saa æreløs Kapitulation, var hans egen onde Samvittighed.

Det forholdt sig nemlig rigtig, at han var den forgjældede Løjtnant, der med den engang feterede Skjønhed og kjøbenhavniske Modedame Henriette Brommer, havde modtaget en ikke ubetydelig Medgift, som nu forlængst var sat til. Og Skylden var ikke hendes alene, de havde troilgen hjulpet hinanden dermed. Var hun pnytesyg og forskængelig, saa havde han paa sin Side aldrig forstaaet at omgaaes med Penge, et nordentligt Ungdomsliiv havde gjort Schack og Gjæld uadskillelige, saa længe han bar Epaulletter; men — en Løjtnant og Gjæld passer nu aabenbart bedre sammen end en Postmester og Gjæld.

Henriette var en Balinkination, hendes Medgift en Redningsplanke, og Bryllupet en Begivenhed i den fashionable Verden — saadan begyndte det.

Derpaa fulgte de flotte, glade Dage med Middagsjelsfaber, Toiletter, Theater og Rejser; fælles Smag og Tilbøjeligheder gjorde Enigheden let at begynde med, man blev endogsaa enig om at falde den Dykke. Saa indtraf en Dag de første kvitterede Regninger, som man ikke havde sendt Bud efter; det tog sig først ud som en Uforstømmethed, men det blev snart til en Plage. Begyndelsen til Gaden var kommen.

Fruens Familie fik dem begravet i et Postmesterembede i en liden affidesliggende Provindsby og spædte aarlig til for at undgaa Standale.

Det hjalp dem til at optræde i den lille Ravneprog med en vis forloren Glands, som til en Tid imponerede de Jndfødt; men efterhaanden tørrede de pekuniære Tilløbskilder ud, og det samme mærkelige Fænomen med de kvitterede Regninger gjentog sig. Da hændte det, at Enigheden fik galopperende Læring, og det gamle, ubehjvangre Ord: "Naar Krybben er tom, bides Hestene", bekræftede sig igjen; men Fruens Lænder var de stærkeste og de stærkeste.

Man havde stridt en fortviolet Kamp for at holde Anseelsen vedlige, fortviolet; thi i saa liden By, hvor Naboer og Gjenboer ved, hvad enhver faar til Middag, der kan ingen have sine private Afærer i Fred, og der har man ingen Plads til at røre sig og manøvrere med Pengefager.

Jungen Udenforstaaende aner, hvad den saakaldte "honette Ambition" kræver af Ofre og tager paa Kræfterne.

Den engang firiligt snoede Løjtnantskjnevelsbart var bleven graa og bukket og Jssen skaldet. Fruens smukke Næse var bleven spids, og hendes Kruller korte.

I det sidste Aarstid havde man levet som paa en Bukkan.

Det var kommet dertil, at Kaptejnen nu sad sammenjunken paa sin Stol uden at øjne Udfigt til at rejse de 40 Kroner, hvormed han kunde forskaffe baade sig og sin Hustru den Fornøjelse at leve adskilte en kort Tid.

Nu rejste han sig langsomt, tog Stovler, Frakke og Hat paa og gif med tungt Sind ud i den lette friske Luft og ned ad den vaade Gade.

2det Kapitel.

Doktoren.

Vi vilde ikke følge ham eller hans mørke Betragtninger paa denne hans tunge Gang, men ile ham forbi for at titte ind i det Hus, som er Maaleet for hans Vandring.

Vejen gaar ad den lange, frogede Hovedgade, over Torvet, forbi Apotheket og Raadhjuset og en halv Snes Kjøbmænd med en nogenlunde jevn Fordeling af Navnene Hansen, Jensen, Petersen og Sørensen; saa slipper endelig Byen og den daarlige Brolægning op, og vi befinde os paa den slagne Landevej, allebeplantet med skyggeløse Lindetræer.

Et godt Bøssefud fra Byens sidste Hus, inde i en stor Have, duffer en hvidmalet Villa frem, let og firilg; en høj og frodig Tjørnehæk og bag den en rig Trævælst af unge Løn, Lind og Akacier skjuler fra Vejen Husets underste Etage, men paa Frontespisen sees med forte Jernbogstaver Nabret "Magnum Bonum", og paa Jndkjørselsportens Stolpe findes anbragt en Porcelænsplade med de to Ord: "Preisler, Distriktslæge". Her skulle vi ind.

En grusbelagt Kjørebvej fører i en Slyngning mellem Træer og Buskads frem til en aaben Plæn med nyflaaet Græs foran Hovedbygningen. Den egentlige Have er paa den anden Side af Huset, og mod denne vender en rummelig Veranda, hvorfra man har pragtfulde Blomstergårder og en Samling af de sjældneste Planter foran sig. I Sommertiden opholder man sig mest paa denne Veranda, og en yndigere Plæt er det vanskeligt at tænke sig. Det fremgaar af alt, at denne Doktor maa være en velhavende Mand og en stor Haveelsker.

Alt dufter nu saa friskt efter den stærke Tordenbyge, og Luften er ligefrem fyldt med Vællugt fra Blomsterne, der endnu staar med højede Hoveder under Vægten af de tunge Vanddraaber, som glimte i Sollyset.

"Saa, ha, ha," lyder Doktorens melodiske Latter os imøde, "nej det er mageløst!"

"Hvad er det, som er saa morsomt og saa mageløst?" falder her Fru Preislers blide Stemme ind fra den anden Side Bordet, hvor hun sidder med et Sæt, medens Datteren Therese tragter Kaffe ved et Sidebord.

"Jo, det kalder jeg mageløst, at tænke sig Peter Holmstrup som Demagog og Folketaler. Den dumme, langbenede Laps, som aldrig kunde faa Eksamen, fordi hans Fader havde formange Penge, og han selv forliden Vid. — Ja, for den første Del af Skaden er han jo bleven lykkelig kureret; men den sidste, den hænger ved ham, som jeg ser." Og dermed slog Doktoren et Slag i Luften med en Avis, som han holdt i Haanden. "At tænke sig, at han vil stille sig som Rigsdagsmand, det er gruelig grinagtigt. Naar han taler, ligner han grangivelig Pjerrot med sorte Klæder paa. Og ham trække de nu om med fra Kro til Kro og drifte maaste Du med ham i Kaffe-punich.

Han behøver da ikke noget Bord at staa paa, naar han skal tale i Laden, saa lang som han er. Men det kan naturligvis ikke være deres Mening at ville have ham ind i Rigsdagen; de leje ham bare til at holde Talerne i en Kreds, hvor ingen Betskandidat kan sættes igjennem — han faar Betaling timevis eller alenvis, skal I se, for det er jo ogsaa en Forretning nutildags. Ja den Politik, det er da godt, at man ikke har været saadan en Idiot, at give sig af med den."

"Jeg synes slet ikke, jeg kjender ham eller har hørt Dig tale om ham," lød det igjen fra Fru Preisler.

"Jo vist kjender Du ham, Mutter, min gamle Skolekammerat, en lang ugemhytlig vindtør Kæfel med en stor Næse; ham der var her ifjor for at laane Penge. Da er jeg vis paa, at Du kan huske ham Therese; det var ham, der drak saamange Kopper Kaffe. Hvormange var det nu?"

"Jem," svarede Frøken Therese smilende, idet hun bød sin Fader en dampende Kontorkop fuld af den samme Drik.

"Ja, Verden er gal," vedblev Doktoren fornøjet, idet han tog Sukker og Fløde i Kaffen, "fikken en Tale han har holdt det Jæ," og saa pegede han paa Avisen. "Jeg vilde ikke have sagt det Sludder for 100 Kroner."

Nu skal jeg have min Pibe tændt, og naar vi har drukket vor Kaffe, saa gaar vi en liden Tur i Haven. Det kan nok lade sig gjøre, naar vi tage Galoger paa."

Vi vil benytte den paafølgende Pause til at se lidt nærmere paa Doktorfamilien.

Distriktslæge Preisler var en liden, underkøst Mand paa 47, med nogen Ansigt til Korpulence; hans glatragede Ansigt var fyldigt og rødmsset og Haaret sort, men der begyndte at vise sig en bar Plet paa Tænen, Ansigtstrækkene var godmodige og joviale, Udtrykket elskværdigt. Af Karakter var han en Blanding af Sangvinisme og Flegma, med et Stenk af det Koleriske, men af det Melankoliske fandtes ikke Spor hos ham; han besad med et Ord den Temperamentsblanding, som ansees for den lykkeligste af alle, fordi den tager let paa Livet, giver god Natte-sovn, gjør afholdt og endelig ofte er forenet med den for en selv og andre oplivende Egenkab. Humør. Doktor Preisler var afgjort Byens første Humorist og ved selskabelige Sammenkomster dens hyppigste og morsomste Festsalter. Hans Menne i denne Retning var saa stort, at man daarligt nok kunde vente med at se til Witzen kom.

Han var en anseet Læge og havde Interesse for sit Kald. Af Naturen var han retsindig og billig tænkende og havde et stort Hjerte, især for sine Patienter og de Nødlidende; derfor var han ogsaa selvstreven Formand i alle Velgjørenhedsanstalter i Byen, og da han, i Forening med de nævnte fortræffelige Egenkaber, tillige besad den, at eje en Formue, som han i det hele taget forvaltede godt, saa var han ogsaa den betydeligste Bidragsyder og i det hele taget Byens mest afholdte Personlighed.

Var Doktoren en noget robust Natur med en stærk Helbred, saa var hans Hustru fin og sart og lidt svagelig med mange Nerver. Hun var af Karakter blid og sølsom, maaste lidt sentimental, i det hele taget lidt uselvstændig, og derfor lykkelig ved at lade sin Mand, til hvem hun saa op, ordne og bestemme. Ubevidst havde hun gjort Storkemoders Valgprog til sit "hvad Fatter gjør, er altid det rigtigste". De levede et lykkeligt Husliv sammen, og ingen havde nogeninde hørt et ufjærligt Ord dem imellem.

Therese, deres eneste Barn, var en ung Pige paa 18 Aar, velvoksen, ranskt og frisk; det ravnorte Haar, Hovedets ædle Form og Holdning og de sjælsfulde mørke Øjne gjorde hende i høj Grad tiltalende og interessant, tiltrods for at hun ikke var, hvad man kalder smuk, undtagen naar hun smilede; men hun havde et betagende Smil. Hvad det Indre angik, da vilde Urvælgelses-Theorierne være komne lidt i Bilde og maatte have studt sig ind under Undtagelseslovene; thi hun var udpræget villiestærk og fattedes ganske saavel Faderens joviale Livssyn som Moderens bløde Bøjelighed og Tendents til at gaa op i Smaating. Doktoren sagde undertiden: "Therese skulde blot have været en Gut, hvilken Operator der kunde være bleven af hende," og i hans store Kjærlighed til hende var der et Stenk af Beundring.

Kaffen var drukket, og man skulde netop til at tage Galogerne paa, da en Pige stak Hovedet ind af Døren og meldte, at Kaptejnen var der og ønskede at tale et Ord med Doktoren.

"Lad ham komme ind," bød denne, og ind traadte den høje, tynde Kaptejn og Postmester med et sjirligt Blik for Damerne og udstrakt Haand mod Doktoren.

"Nej se, Goddag, Kaptejn, er De sejlet herop? ja, for det var min sandten en Styrt, som jeg ikke har seet Mage til uden i Vestindien. Men hvad er det? De ser jo ud, som om der var skeet en Ulykke. Byen er dog vel ikke brændt af? Sæt Dem ned, Mand, og beret, Therese har nok en Kop Kaffe til Dem endnu, endstjont vi andre har drukket. Vær saa god at tage Plads."

Kaptejnen satte sig. Nej, der var dog ingen Ulykke skeet, sjønt Lynene var slaaede ned rundt omkring; men han vilde gjerne tale et Ord privat med Doktoren.

Der kom en svag Trækning i Doktorens Bryn, men den forsvandt snart igjen for det vanlige, godmodige Smil, idet han udbød: "Men først skal De drikke Deres Kaffe, og saa skal De ned at se mine Roser efter Regnen; vi andre var netop i Begreb med at gaa ned i Haven." Og derved blev det.

Det var ikke uinteressant for hvem, der kjendte Forholdene, at se disse to Mænd Ansigt til Ansigt, to Kontraster fra først til sidst. Den ene livsglad og jovial, den anden forpint, udbrændt og bøjjet; den ene, som syntes at have alt sit i Orden, den anden med Bevidstheden om, at alt hans var i den haabløseste Orden, den ene anseet og lykkelig i sin Familjes Kreds, den anden jaget fra Hjemmets Ufred ud at laane Penge, som han vidste, at han ikke kunde betale tilbage. Kaptejnen folste det i al sin Bitterhed, medens han drak sin Kaffe.

Efter Kaffen gik man i Haven, og derfra gik Herrerne ind i Doktorens Værelse.

Hvad her foregik, behøve vi ikke at belure. Der var vel sagtens de sædvanlige Undskyldninger for de tidligere uindsfrie Laan og de sædvanlige Forsikringer om Tilbagebetalingen af dette. Der var vel den sædvanlige Strid mellem Doktorens Forstand og Hjerte. Nok er det, at da Kaptejnen smilende og bukkende tog Afsked med Damerne paa Verandaen, havde han en Halvhundredes-Kronejæddel i sin Lomme og den Meddelelse at bringe, at hans Hustru agtede sig paa en liden Sommerrejse til en Slægtning i R., hvilket fremkaldte en Beklagelse fra Fru Preisler over, at de paa den Maade maatte savne Fru Schack til Bryllupperne hos Sørensens.

Turen tilbage med de 40 til Jette og de 10 til sig selv gik ulige hurtigere end derud, dog maatte han paa Vejen ind til Kjøbmand Hansen med Tilnavnet Poul, hvem han ikke skyldte noget, for at faa vekslet, dels for at styrke sin Kredit, dels for itide at faa Pengene rettelig fordelte.

Saa Djeblikke derefter kunde man se Fru Postmesterinden i Byens fineste Manufakturbutik tilforhandle sig et Dverstykke, som det var hende om at gjøre at besidde, da hun vidste, at Fru Justitsraadinde Smith havde spurgt paa det. Efter en Modstræben fra Betjentens Side blev Forretningen lykkelig afsluttet med en liden kontant Udbetaling og Resten paa Afdrag.

(Fortf.)

Takkegudstjeneste efter Fredrik II's Sejer i Slaget ved Leuthen.

[Et Billedet.]

"Krigen er et nødvendigt Onde," ytrede Jernkantsleren Bismark engang, han stod i Begreb med at begynde en af sine Erobringskrige, Krige, der efter den almindelige Opfatning fremkom alene for at gjøre det tydske Monarki til en Storstat og Magt.

En anden bekendt Fredsven, ialfald i sine ældre Aar, Victor Hugo, den store, franske Digter, ytrede følgende: "Krigen er Barbariets formodentlig sidste store Triumf over Civilisationen." Med andre Ord: Krigen er en styg Levning fra de Tider, da Raahed og Vildskab sad i Højlandet og Magten var Ret.

Hvem skal vi tro — Jernkantsleren eller den franske Digter?

I Fortidens store Krige, som for Eksempel Syvaarskrigen, hvoraf der findes gjengivet en Scene paa vort Billede, finder vi Beviser paa, hvor lidet de Kjømpende forstod Guds Vej og Villie. Den, som blev Sejerherre, han havde Guds Velbehag. Da Fredrik II. i 1740 tiltraadte sin Regjering, havde hans Forgjængere gjort det lille ubetydelige Preussen til en Stormagt; Europas Øjne var vendte med Forundring blandet med Skrak mod det hurtig voksende lille Rige. Et velholdt Skatkammer og en kampberedt Hær stod til den unge Fredriks Raadighed. Han vidste at udnytte begge Dele; der blev en Kamp med det halve Europa og en Blodsudgydelse uden Pige. Af Fredriks Krige er Syvaarskrigen den mest bekendte. I rystende morderiske Scener og ved sin Langvarighed skal den ikke have givet de nyere Tiders Krige noget efter. Og hvad kjæmpedes der om? Retfærdighed — eller for at sikre Preussens Grænser mod fiendtlige Overfald? Nej — det var den unge, kongelige Uergjærrighed, der stak frem hos Fredrik, da han var med at underkue og bele det arme Polen, et Land, der den Dag i Dag har maattet svide haardt for Sønderlemmelsen; Polakken har intet Fædreland. Den største Del af deres besungne Polen er en russisk Provins. Det var Begjæret efter uvidet Magt, der greb ham, da han begyndte Krigen med Østerrig om Schlesien og sejrede over Østerrigernes Anfører, Hertug Karl af Lothringen, ved Leuthen 1757.

Vort Billede er hentet fra Landsbyen Leuthen. Slaget er endt; Landsbyen ligger i Ruiner; Markerne er farvede røde af Blod, og døde Kroppe og Rester af Vaaben ligger henslængte paa Jorden.

Det er en skyet og mørk Dag, og Himmelen har gjemt sit klare blaa Øje. I lange Rækker staa de faarede, trætte og udmattede Soldater, der endnu er skaanede. Ingen munter Samtale gjenlyder mellem Gelederne; den eneste Lyd, der høres, er maaste de faarede Soldaters undertrykte Smerteraa; ingen jublende Glædesytringer over Sejren opfylder Luften. Alvoret har præget sine Mærker i hvert Ansigt; ingen gylben Sol skinner paa de brogede Vaaben og Dragter; Døden har vandret gjennem Gelederne.

Frem træder den preussiske Anfører, Sejerherren, trætt og vaklende, men opfyldt af indre tilbage-trængt Glæde over den vundne Sejr. Han maa give denne sin Glæde Udtryk og befaler Hæren med ham at forene sig i Takkebøn.

De gamle Soldaters Ansigter er et levende Udtryk for deres Ord: Er det Tak for Sejren eller fordi de er blevne skaanede og ilive? Vi tror, fordi de er blevne skaanede.

Der vil maaste engang komme en Tid, da vi istedetfor at takke Gud for Krigen, vil synge ham Tak for Freden.

Paa et hængende Haar.

(Slutning.)

Gindnu en lang, hurtig Rejse bragte os til Liverpool, og min Ledfager skyndte sig straks til Døfterne, hvor to prægtige Dampere laa færdige til at afgaa. Da vi kom ombord paa den første, gjorde en Mand, som stod uden at gjøre noget, en liden Bevægelse henimod os.

„Seg har et Bud til Dem fra en af Deres Venner,“ sagde han, da Davis saa paa ham. „Seg skalde sige Dem, at den Herre, De ønsker at tale med, er ombord paa Sultan.“

„Ja, det er sandt,“ svarede Davis; „vi vil alt saa gaa vid. De behøver ikke at vente her længere.“

Vi gik videre, da min Ledfager pludselig standsede. „Bret op Deres Frakkekrave og bind dette for Munden,“ sagde han til mig og gav mig et Skjærf. „Det vilde ikke være heldigt, om denne Karl saa Dem for tidlig.“

Meget forbauset — thi, hvor dumt det end kan synes, var det ikke faldt mig ind, hvad der skulde ske — gjorde jeg, som han sagde, og efter et Par Minutters Forløb kunde vi se „Sultan“, som var overfyldt af Passagerer, og vi befandt os midt op i al den Travlhed, som hersker ombord paa og omkring et Skib, som snart skal sejle.

Vænnende sig mod Kælingen, legende med sin hvide Handske og passivtende elskværdig med dem, som ikke havde noget at gjøre, stod en af Fredens Opretholdere. Da han saa os komme, gik han ganske langsomt henimod os, og idet han gik os forbi, lod han sin Handske falde. Idet han bøjede sig for at tage den op, sagde han uden saameget som at se paa os:

„Ombord, min Herre.“

„Hold Dem i Nærheden,“ sagde Davis, idet han tilskyndende henvendte sig til mig, og straks efter vendte Manden om og kom langsomt tilbage til sin gamle Plads.

„Ser De nogen, De kjender?“ spurgte Davis og blev staaende et Øjeblik.

„Seg saa i den Retning, han pegede.“

„Men, det er jo Dawson!“ udbrød jeg hurtig. Opdagelsesbetjenten smilede og saa halvt foragtelig paa mig.

„Ja vist! De vilde ingen Fremtid have som Opdagelsesbetjent, min Herre! Hvem i Alverden tror De, vi søger efter? Seg har taget Dem med mig, for at De skalde kjende ham igjen. Lad os gaa videre.“

Dawson stod i Nærheden af Skibets Kæling og iagttog alle, som kom ombord. Da han kjendte mig saa godt, var det sandsynlig, at han vilde have gjenkjendt mig, dersom ikke hans Opmærksomhed var bleven afledet i samme Øjeblik ved en Bemærkning henvendt til ham af Johnson, som stod ved hans Side.

Davis syntes ikke at lægge Mærke til nogen af dem; men jeg saa Johnson et Øjeblik lægge sin Haand paa sin Brystflomme, og jeg saa et Forstaaelsens Glimt i min Ledfagers Øjne. Idet han bad mig blive, hvor jeg var, gik Davis frem og talte med Kaptejnen, hvorpaa han gik lige hen til Dawson og lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Seg maa bede Dem ledsage mig, Hr. Dawson. Seg er Opdagelsesbetjent, og jeg maa arrestere Dem for at have stjaalet et Skrin med Diamanter og andre Juveler fra Hr. Francis Arnold, i hvis Varetegt de var.“

Dawson tumlede tilbage og blev dødelig bleg, men udraabte saa: „Hvad mener De? Mit Navn er Vincent, og jeg rejser til New-York i Forretninger.“

„Ganske rigtig,“ svarede Opdagelsesbetjenten, „men jeg er bange for, at De maa komme tilbage med mig først. Intet af det, min Herre!“ thi Dawson kjæmpede for at slippe løs. „Johnson!“

Øjeblikkelig greb Johnson ham i Armene, og idet han spændte Benene under ham, lagde han ham flad paa Dækket. Dawson vedblev at gjøre Modstand et Par Minutter; men da han mærkede, at det intet nyttede, blev han rolig. Netop i det Øjeblik fik han se mig, og et Udtryk af saadant intensst Had kom i hans Ansigt, at det straks faldt mig ind, at han vilde gjøre en Ulykke.

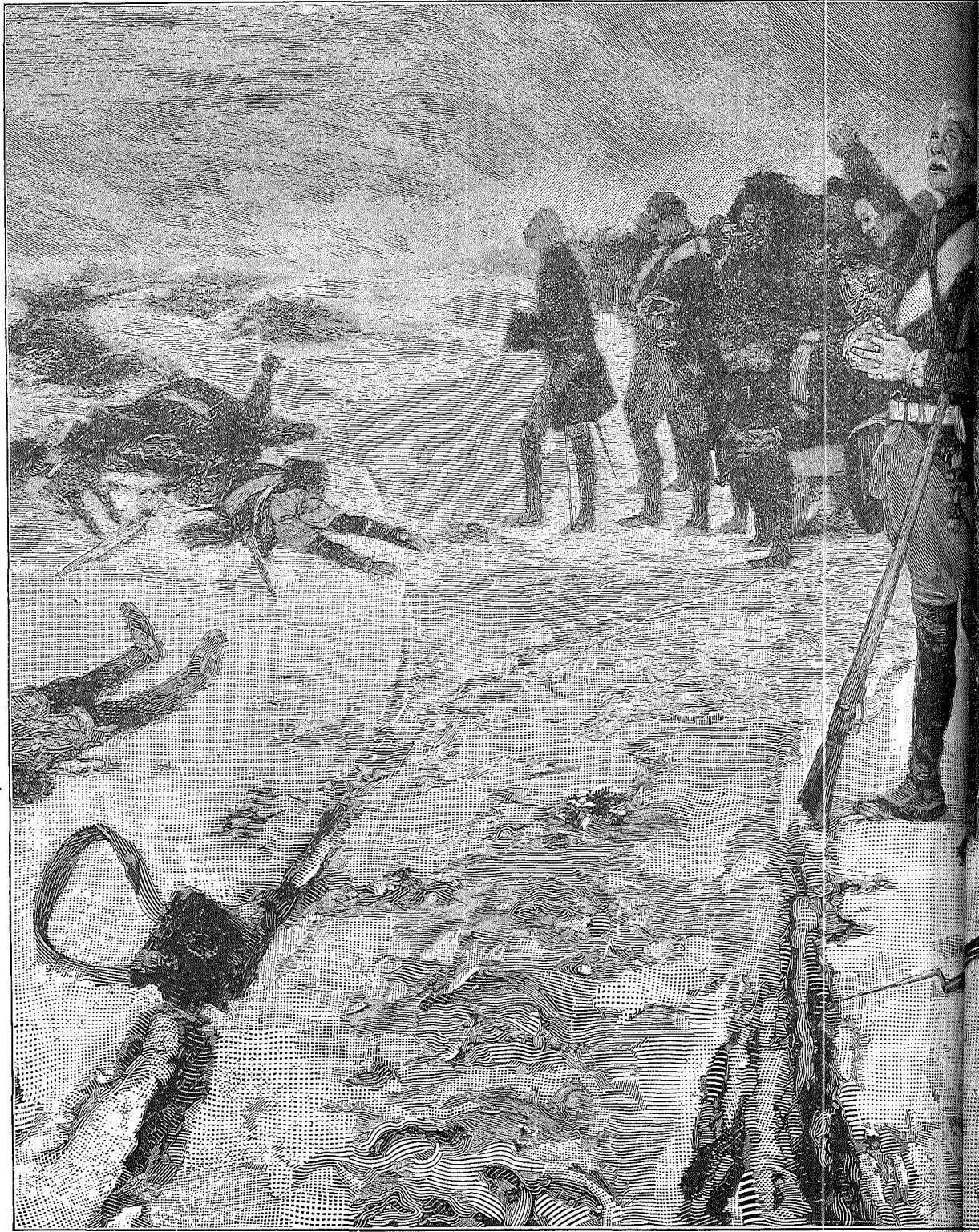
„Nu vel!“ sagde han rolig, idet han talte med halvkvalt Stemme, „jeg vil overgive mig. Lad mig komme op, I kvæler mig.“

Johnson hjalp ham op, hvorpaa Dawson begyndte at skjælve saa voldsomt, at han ikke kunde staa uden at blive støttet. Han forestillede sig saa godt, at endog saa Davis blev ført bag Lyset og hjalp ham til at sætte sig midt paa Dækket og tillod ham at læne sig tilbage for at komme sig. Naturligvis havde Folk paa Dækket nu forstaaet, at noget var paafærde, og mange Øjne var rettede mod os.

„Arnold,“ sagde Dawson, idet han saa paa mig, „jeg formoder, dette er dit Værk. Du vil uden Tvivl nyde min Ulykke, og for at forøge din Glæde skal Du have den Triumf at tage dit dyrebare Skrin

Bladsen efter at have taget Bolden i Farten og der ved reddet vor Skoles Væge. Kun for nogle saa Uger siden havde en hel Skare Tilskuere tilraabt mig: „Godt gjort, Arnold! Bravo!“ Og aldrig før havde saa meget staaet paa Spil.

I det Øjeblik, Dawson stak sin Haand i sin Lomme, vidste jeg instinktmæssig, hvad han vilde gjøre, og før Paffen forlod hans Haand, løb jeg tilbage. Da Davis og Johnson stod paa begge Sider af ham, var han lykkeligvis for mig nødt til at faste den lige frem, hvorved jeg kunde saa tage bedre Tilspfang. Da jeg naaede Kælingen, gjorde jeg et for-

Talte-Gundstjeneste efter Fredt

tilbage, dersom —“ hans Ansigt antog et Udtryk af Ondskab og Trods — „dersom Du kan saa fat i det.“

Han stak sin Haand ind i sin Brystflomme, medens han talte, for pludseligt op, og før nogen kunde hindre det, slyngede han Paffen med al sin Magt over mit Hoved. De Omstaaende stirrede, alle troede, at Paffen, hvad den saa end indeholdt, var tabt for stedse i Søen.

Men ikke for intet havde jeg øvet mit Øje og min Haand paa Cricketpladsen. Mere end én Gang var jeg i mine Skoledage bleven løftet op paa mine Kammeraters Skuldre og baaret i Triumf rundt

tvivlet Sprang og greb Paffen, medens den faldt gennem Luften.

„Bravo!“ gjenlød i mine Øren, næste Øjeblik blandet med et gennemtrængende Raab „en Mand overbord!“ thi ude af Stand til at stande og gjenvinde min Ligevægt og efter en fortløbet Anstrængelse efter at naa et Laug styrkede jeg hovedfuld ud i Vandet. Da jeg kom op igjen til Overfladen, var en ung Sømand lige ved mig.

„Se saa, min Herre!“ sagde han opmuntrende, og idet han greb mig i Armen, trak han mig hen til Skibssiden, hvor et halvt Dusin stærke Arme var udstrakt for at hjælpe mig.

„Bravo, min Herre!“ sagde Davis, da jeg rakte ham Pакken, „det var lavt af Dawson! Hvad vi nu maa gjøre er at se at komme til et Hotel, for at De kan faa tøret Deres Klæder.“

Dawson, som nu var forsynet med Haandjern, og som blev omhyggelig bevogtet af „den skarpe unge Mand“, ledsagede os i mørk Lushed. Han talte ikke et Ord, før Davis standsede foran et Hotel, hvor han efterlod mig, før han anbragte sin Fange paa et sikkert Sted for Natten.

Da vendte han sig til mig, og som om han ikke engang nu kunde modstaa en Følelse af Triumf over

forresten være nok saa indviklet med Dawson, ellers vilde han ikke have medvirket i en saadan Skurkestreg; men jeg frygtede, at det var endnu værre, da jeg fandt begge fraværende igaar. Jeg formoder, at Dawson simpelthen havde ifinde at følge Dem og passe paa en Lejlighed til at plyndre Dem; men da Hr. Henry Beauchamp indfandt sig saa sent paa Kontoret, forstod han, at De vilde blive nødt til at beholde Pакken Natten over, og dette bragte ham til at forsøge paa at faa Skrinet ud af Pакken og at vælte Mistanken over paa Dem. Da det var lykkedes ham at faa Signetet, var Resten let.“

„Jo, jeg gjør,“ svarede Davis. „Cigaren var afpasset for Anledningen. Det var meget heldigt, at De ikke røgte den hele, eller ogsaa vilde De sandsynligvis have sovet endnu meget længere, ja kanske aldrig være vaagnet mere, skjønt det neppe kan have været Dawson's Mening.“

Derpaa narrede han Pigen ved at bytte Forklædning og give sig ud for Dem. Derfor han ikke havde staaet sig, idet han aabnede Seglene, vilde det kanske have voldt mig Hovedbrud. Men, som det var, stod Sagen temmelig snart klar for mig.“

„Havde De Mistanke til mig?“ spurgte jeg.

„Dyprigtig talt er jeg i Begyndelsen mistænksom mod alle; men saasnart jeg hørte Deres Beretning, kom jeg paa det rene med næsten alt. Derfor De havde fortalt mig, at Dawson havde laant Signetet, skulde jeg straks have forstaaet altsammen. De troede, jeg mistænkte Dem, da jeg gjorde saadant Opstuds af Deres forunderlige Væsen; men i Virkeligheden forstod jeg, at De havde nydt noget, som havde bragt Dem til at sove saaledes; men da De selv ingen Mistanke havde, kunde jeg ikke rigtig forstaa, hvad det var. Vi kan ikke undgaa at være ubehagelige undertiden, men nu, da det er overstaaet, maa De tilgive mig.“

„De var tværtimod meget venlig,“ sagde jeg varmt, „skjønt jeg visse i Begyndelsen troede, at De skulde bringe mig i Fordærvelse.“

„Hvad De sagde om Seglene overbeviste mig om Deres Ustyldighed. Den mindste Usikkerhed med Henyn til disse Aftryk vilde have vendt min Mistanke mod Dem og spildt megen kostbar Tid.“

„Godt,“ sagde jeg efter at have overvejet hans Ord, „der er to Ting, jeg er vis paa. Jeg vil aldrig indlade mig i Samtale med en Fremmed, naar jeg har fremmed Gods i min Varetægt, og aldrig, aldrig røge nogen andens Cigarer.“

„Det er en meget klog Beslutning,“ sagde Davis leende og ønskede mig Godnat.

Kl. 1 næste Dag kom jeg tilbage til Banken efter alle mine Rejser. Det forekom mig, som om det hele var en Drøm, indtil jeg saa Ansten's Ansigt. De andre kom netop tilbage fra deres Frukost, og Gangen var fuld af Folk, og før jeg kunde faa talt med Ansten, trængte de sig alle omkring mig og gratulerede mig. Da Dawson var meget upopulær, blev der ikke ofret mange Tanker paa ham. Jeg forsøgte at tale, men kunde ikke komme til orde, da alle raabte: „Bravo, Arnold, Bravo!“ og selv Hr. Hanley smilte venlig og undlod at skjænde over Larmen.

„Jeg tror, at jeg ogsaa fortjener lidt Ros,“ sagde en Stemme bag mig, og jeg saa Davis, som stod og saa til.

„Bravo, min Herre, Bravo!“ lo allesammen, men da blev der pludselig stille, da Hr. Beauchamp kom ind.

„J gratulerer Hr. Arnold?“ sagde han. „Jeg haaber, at han ogsaa vil tillade mig at gratulere ham. Ikke paa Grund af hans mærkelige Bekendthed, skjønt jeg ogsaa har den meget at takke for, men paa Grund af hans foregaaende hæderlige og ordentlige Liv, som i alle deres Dine, som fjendte ham, har hævet ham over enhver Mistanke.“

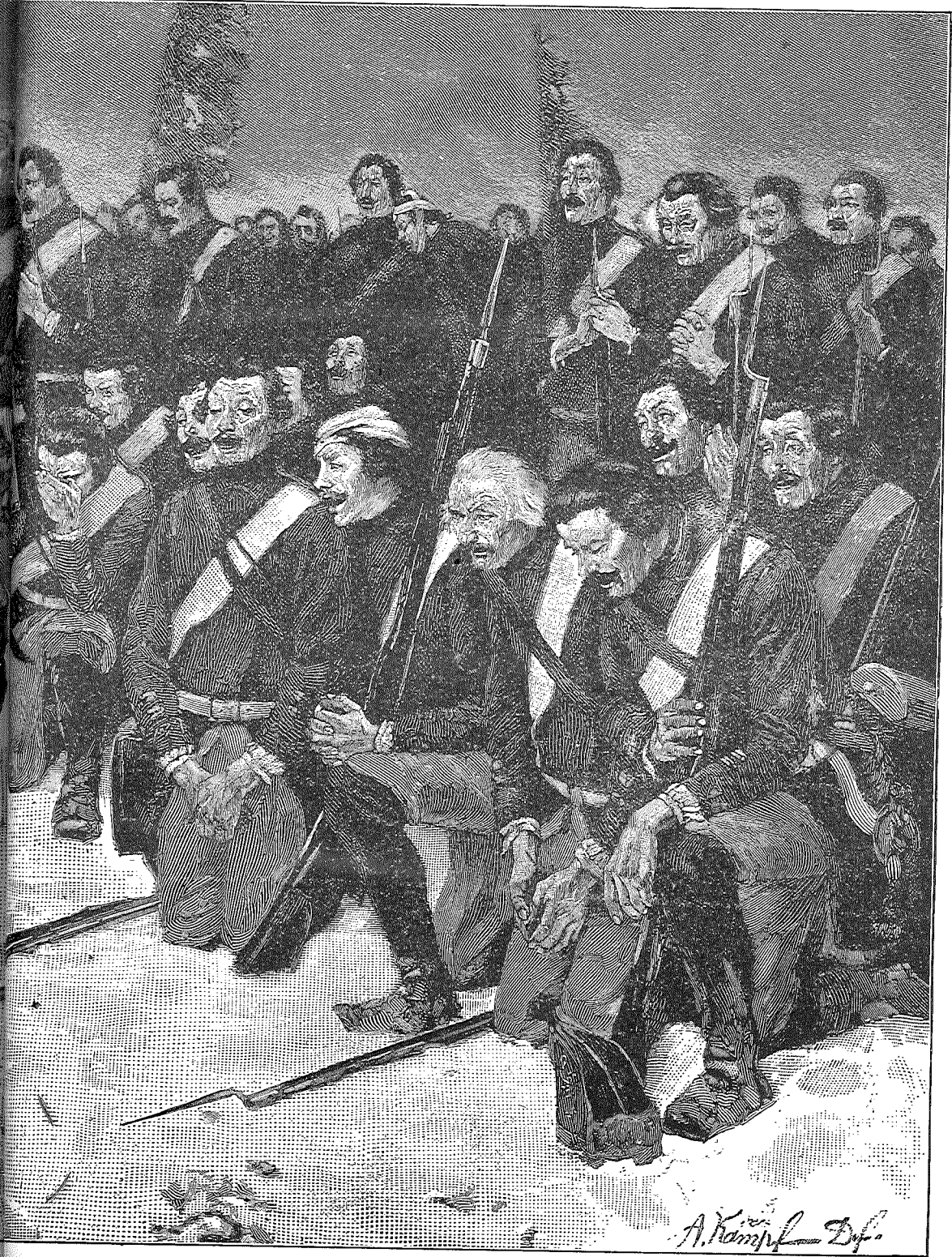
Med disse Ord rystede Hr. Beauchamp min Haand, og uden at vente paa at høre min Tak, nikkede han til de andre og gik ovenpaa.

„Bravo, Arnold!“ mumlede de andre, medens de spredte sig, og inderlig tilfreds og glad gik jeg til min Bult.

Længere ud paa Dagen blev jeg kaldt til Hr. Beauchamp's Bærelse, hvor han udtrykte sin Betsælgelse over, at hans Broders Skjodesløshed havde ført til saadanne Følger, og efter at have sagt hvor bedrøvet han var over, at nogen af hans Betjente var kommen saaledes paa Afveje, spurgte han, om jeg vilde synes om at forfremmes til Dawson's ledige Post. Synes om det! — der var intet at frygte fra den Kant, skjønt jeg ikke kunde se, at jeg fortjente denne Forfremmelse.

„Det er altsaa en afgjort Sag,“ sagde Hr. Beauchamp, idet han smilte over min Henrykkelse, „og jeg haaber, Hr. Arnold, at De vil foretage mange flere og meget behageligere Forretningsrejser for os for Fremtiden.“

Da tænkte jeg paa den stakkels Ansten og rovede at fortælle Hr. Beauchamp, hvor ulukkelig han følte sig.

er i Slaget ved Xenthen.

den Vist, som var saa nær ved at lykkes, sagde han: „Arnold, min kjære Ven, vil De have en Cigar?“

Jeg saa Davis le over, at jeg saa saa forbausset ud, og han lo endnu mere, da han kom tilbage en Time senere.

„Jeg tror virkelig ikke, at De endnu ved, hvorledes han udførte sit Kneb,“ sagde han. „Altsammen stod snart klart for mig. Dawson er i Gjelb, og for ham var det kun Spørgsmaal om et Par Dage mere eller mindre; da greb han Lejligheden til at bove alt med ét Slag. Telegrammet var kun en Vist, sendt af en af Deres Ven Ansten's Bekjendte, saaledes blev han trukket ind i Sagen. Han maa

„Men han kunde da ganske vist ikke være Manden med det sorte Skjæg?“

„Ganske vist. Har De ingen Ide om, hvad der gik af Dem den Nat?“

„Nej slet ikke,“ sagde jeg.

Davis lo. „Hvor underligt det er, at Folk kan være saa dumme, naar det ikke drejer sig om deres egne Forretninger! Var det Dem ikke paafaldende, at De job saa tungt efter den Cigar, som Deres Ven var saa venlig at byde Dem?“

„De mener da vel ikke —“ udbød jeg, idet jeg for op.

„Ja, Davis talte til mig om ham,“ var Svaret. „Skal jeg faa ham op og hjælpe ham ud af hans Knibe? Jeg haaber, det ikke staar galt til med ham, stakkels unge Mand. Det vilde gjøre mig ondt, dersom det gik ham ilde.“

Han sendte Bud efter Ansten, men Tiden gik, og jeg begyndte at blive bange for, at han ikke vilde komme, da han viste sig som et Billede paa Elen-dighed, ojenlyst forberedt paa at blive afstediget.

„Kom ind, Ansten,“ sagde Hr. Beauchamp venlig. „Arnold fortæller mig, at De kjender noget til denne Sag, og at De har noget, De burde sige mig. Vil De lade mig høre, hvad det er, kanste jeg kan være istand til at hjælpe Dem.“

Fuldstændig overrasket ved at faa en Modtagelse saa forskjellig fra hvad han havde ventet, fremstammede Ansten nogle faa neppe hørlige Ord.

„Det er bedst, at De gaar ned, Arnold, og at De lader Ansten tale alene med mig. Hr. Hanley vil blive glad ved at faa Dem tilbage; han var ganske fortvilet igaar over, at saa mange var fraværende.“

Jeg sagde Farvel og forlod Bærelset. Idet jeg lukkede Døren, hørte jeg ham sige: „Nu, Ansten, kom og fortæl mig alt.“

Hvad Hr. Beauchamp dengang sagde, har Ansten aldrig fortalt nogen; men bestandig siden har han og jeg kappes med hverandre i vor Kjærlighed for vort Huses Chef. I mange Aar plejede den værdige Fru Jones at gjentage Fortællingen om Davis's mærkelige Dydighed til at gennemtrænge et Mystorium, og undertiden, naar jeg gaar der forbi, peger hun paa mig og viser mig frem som Bestyreren af Arlingtonham Bank og som den Herre, som fik reddet noget ganske „mærkeligt noget.“ Wisjelig har aldrig noget Wisjelsraab lydt behageligere for mine Øren end det Raab, som ved hin minderværdige Begivenhed lød fra „Sultan's“ Dæk —

„Godt gjort, min Herre! Bravo!“

Solveig.

af

Annette Ihle.

(Eftertrykt forbydes.)

(Fort.)

Trygve sad og fulgte den urolige Haandbevægelse, medens han tænkte paa alle de lyse Fremtidsbilleder, som var indridjet sammen med alle disse fine Indlæg paa Bordpladen, men i sin nuværende Sindstemning havde Solveig ingen Tanke for de Ting, som mødte hendes urolige Blikke omkring i Stuen, hun sølte blot det Blik, som hvilede paa hende i denne Stund.

„Du blev længe borte, Trygve.“

„Synes Du, at jeg blev for længe væk, Solveig?“

„Na nej; det var vel efter Bestemmelsen. — Naar kom Du hjem?“

„Det er over 3 Uger siden nu.“

„Saa længe! jeg troede ikke, det skulde været saa længe.“

„Tiden gaar vel fort for Dig, som er saa optaget.“

„Med at more mig sammen med Sommergjæsterne, ja.“

„Saa. — Det er ikke altid det bedste Tidsfordriv.“

„Det er nu ikke alle, som tager Livet saa alvorligt som Du heller, Trygve.“ — svarede hun iltert; han saa saa skarpt og alvorlig paa hende.

„Det kan nok være det; men saa er det vel saa, at Alvoret holder bedst ud i Længden alligevel,“ kom det ligesom saa hurtigt, men med en sagte Skjelven i Stemmen.

Hun sendte ham et hastigt Blik, saa sagde hun hurtigt: „Hvilken stor vakker Bygning; skal den være færdig i Høst? —“ Hun vidste i denne Stund neppe selv, hvad hun sagde, saa optaget som hun sad der af de mest modstridende Tanker og Følelser.

„Na, det hæfter vel ikke synnerligt med den, tænker jeg?“ — svarede Trygve skarpt, han var bleven purpurrod og gik nu hen til Bibe-hylden og begyndte med rystende Hænder at fradse Afsten ud af en Bibe.

„Det var svært saa lang Tid det tager at faa stoppet den Bibe!“ — tænkte Solveig, medens Blikket hvilede paa den slanke, velvoksne Stikkelse, som stod der borte ved Kaffebovskrogen.

Saa vendte han sig om og gik henimod hende, medens han tog et langt Drag af Bibe og blæste Røgen endnu langjommere ud af Munden.

„Du taaler maaste ikke Tobaksrøg?“

„Na, det ved Du godt.“

„For ja, men man bliver vel forvænt i saa fint Selstab.“

„Jeg faar vel taale Tobaksrøg, saalænge jeg er hjemme hos Far.“

„Saalænge Du er hjemme hos din Far ja.“

Han stod paa den anden Side af Bordet, og hendes Blik hvilede paa det lyse, sølvbeslagne Bibe-hoved og den velformede Haand, som omsluttede det; hun havde selv arbejdet Bibe-noren.

Saa gled Blikket til det massive Guldkjæde, som han paa Konfirmationsdagen havde faaet fra Onkelen, og som hun saa tidt havde lagt med.

Hovedet blev saa forunderligt tungt, og Øjnene fyldtes med Taarer.

„Na kjære Trygve, Du faar tilgive mig, jeg kan ikke holde det Løfte, jeg gav Dig.“

„Hvorfor kan Du ikke det da, Solveig.“

„Fordi jeg har lært at forstaa, at jeg har taget Fejl af mig selv.“

Han svarede ikke, men stod og saa forskende paa hende.

„Jeg holder af Dig, som om Du var min Broder, Trygve.“

„Som om jeg var Din Broder!“

„Na, kjære Trygve, vær ikke vred paa mig, jeg kan ikke selv for, at det er sli — men jeg holder af en anden“ — den sidste Sætning kom som en frygt-som Hviften.

„Er det — Harald — det?“

„Nej nej, det maa Du ikke tro!“

Hun hørte hun Blikket mod ham, men den Smerte, som stod præget i hans Ansigt overvældede hende, saa hun brast i en voldsom Graad.

Hun rejste sig hurtigt og greb hans Haand mellem sine, og overvældet som hun var af Sindsbevægelse, lude hun Hovedet mod hans Bryst, som hun saa tidt havde gjort, naar Sindet kom i Oprør, da hun var en liden Pige.

Han stod en Stund og hørte paa hendes Graad, medens hans Ansigt viste, at han ogsaa kæmpede en voldsom Kamp.

Saa strøg han Haanden langsomt over hendes Hoved, og saa sagde han med en Stemme, som om det kostede ham Anstrængelse at tale: „Du forstaaer nok ikke fuldt ud, hvad det er for en Sorg, Du har bragt mig idag, Solveig, men saa er det vel, som Du siger, Du kan ikke for det.“

Som Søster kan Du aldrig blive for mig, dertil har jeg holdt for meget af Dig“ — og han skjov hende lempelig fra sig. — „Jeg har elsket Dig af hele mit Hjerte, og Du er vel den eneste Kvinde, jeg nogeninde vil komme til at elske. — Jeg forstaaer det saa godt, Solveig, fra denne Stund af kommer Du og jeg til at tage hver vor Vej.“

„Na Trygve!“ hulkede hun.

„Men skal Du nogeninde komme til at trænge en Ven, saa finder Du ham endnu i din gamle Barndomsven og Legekammerat.“

„Na, Trygve!“

„Lad os ikke forlænge denne Stund, som er pinlig for os begge to, Solveig — i Guds Navn, lev vel!“ og han rakte Haanden ud mod hende.

Hun stod et Øjeblik, som om hun betænkte sig, saa greb hun pludselig hans Haand mellem sine og trykkede den ind til det bankede Hjerte, og saa slap hun den ligesaa hurtigt, ilede ud og opover Benstien, som om hun vilde flyve bort baade fra sig selv og alt, som stormede vildt derinde i det urolige, vaklende Hjerte.

Da det blev fortalt Solveig, at Trygve Halvorsen var kommen hjem fra Kristiania, greb dette hende med en forunderlig Magt, og havde hun kunnet følge Dje-bliktets Impuls, skulde hun sprunget lige til ham, medens alt, som saa imellem deres sidste Møde og Nutiden, syntes at være glemt.

Trygve var hjemme, lige i hendes Nærhed, hun behøvede kun at springe en liden Stump nedover

Bakkehellet, saa havde hun ham igjen som i gamle Dage saa ganske for sig selv med hele hans gode, Kjærlighedsfulde Hjerte.

Hun sølte saa tydelig i denne Stund, at Trygve dog besad hendes Hjertes inderligste Hengivenhed.

Men saa trængte Fristelsen saa mægtig ind paa hende.

Som den gamle Kjærlighed attet var væk til-live i hendes Hjerte, trak hun sig sky bort fra den unge Doktors Kourtiie, medens hun nu rødmede over den bedaarende Magt, han havde vist at udøve over hende, en andens troslovede Brud.

Men naar hun forvirret og rødmende slog Øjnene ned for hans varme Blikke, fæstedes de alt mere granstende og spørgende paa hende.

Af de forvirrede Træk og angstelige Blikke sluttede han sig til, at noget foregik derinde i det skjulte Hjertedyb, og at han ikke længere ejede sin gamle Magt der, hvor det havde været saa behageligt at vide sig som Eneherre.

Saa samme Tid som han frygtede for, at Solveig var begyndt at glide bort fra ham, fortraktes han næsten for sin egen Lidenstabs for dette Naturbarn, som han fra Begyndelsen af havde kurtiseret blot til Fornøjelse og Tidsfordriv.

Nu var det bleven ham en utaalelig Tanke dette, at en anden muligens skulde blive foretrukket for ham.

Og medens Solveig forsøgte at trække sig bort fra den unge, bedaarende Herres farlige Nærhed, og gædes hans Lidenstabs for hende, og i sine opbrusende Følelser hvifkede han Ord saa overstrømmende af Barme og Zinderlighed i den unge Piges Øre, at det bragte hendes Hjerte til at bæve i en forunderlig Sammenblanden af Fryd og Angst.

Efterhaanden begyndte den Mur at vakle, som hun i den første og største Sver havde rejst sig for efter bedste Evne at værges sin kjære Trygves ubestridelige Ejendom mod en fremmeds Angreb og Overfald.

Snart vidste hun hærken ud eller ind.

Hun blev sig selv en uudgrundelig Gaade.

Den gamle Hengivenhed for Trygve drog idelig til ham i de ensomme Stunder, men naar hun saa var i den unge Doktors Selstab, kom hun uvilkaarlig ind under en Fortryllelse, som ganske beherskede hende indtil hun igjen sad deroppe paa sit lille Bærelse med Hænderne foldede i Skjødets og Øjnene stirrende ud i det vide Fjerne, som et Bytte for de mod hinanden stridende Tanker og Følelser.

Endelig havde hun taget sin Beslutning; hun vilde gaa lige til Trygve og sige ham det alt sammen, sige ham, hvorledes det stod til derinde i hendes urolige Hjerte.

Hvis nogen kunde hjælpe hende til Klarhed over sig selv, maatte det blive Trygve, ingen kjendte hende som han, og han vilde hjælpe hende til det, som var ret og godt, selv om det skulde ske med Fortagelse af sin egen Livshyffe.

Med denne Bestemmelse gik hun til Hvile.

Om Morgenen skulde Ungdommen paa Lie have Landtur op til et Fjeldtjern for at plukke Vandliljer.

Hun vilde da blive hjemme og under deres Fravær se at komme ned til Trygve og faa en Samtale med ham.

Intet i Verden skulde nu kunne hindre hende herfra, og i Bevidstheden herom søvnedes hun snart tryggelig ind.

Allerede ved Solspriet begyndte der at blive livligt i de mange Bærelser paa Lie.

Snart hamrede de unge Piger løs paa Solveigs Dør og raabte paa Sysovereren, som i en Far: maatte se at komme sig ud af den varme Seng, for nu stod de snart paa Marschen.

Hun undskyldte sig med en forfærdelig Hovedpine — hun fandt op alle mulige Undskyldninger, men det nyttede ikke, de var aldeles opfat paa at faa hende med og bestormede hende med sine Bønner, de vilde ikke undvære hendes Selstab; hun var bestemt til at være Værtinde, medens Doktor Sten havde paataget sig en Barts Pligter.

De slap jo selv saa dejligt alt Bryderi, naar Solveig var med og besørgede al Udpakning og Op-pakning derude i det Frie, inde i en vakker Stov-tøjning, som Svendsen havde udpeget til Sv-leplads for dem.

Solveig var allerede kommen ud af Sergen og holdt saa smaat og ubestemt paa med Paaklædningen, da Moderen kom farende op.

„Hvad er nu ogsaa dette for et Paafund,“ sagde hun, „det er netop din simple Pligt at følge

med, naar de unge Frøfner er saa opfat paa at faa Dig med."

Det var jo saa ganske rimeligt ogsaa, at hun, Datteren, var med og hjalp efter bedste Evne — hun selv havde sandelig haft det travlt nok kun med Redpakning af de mange gode Sager, da Solweig fandt for godt at luffe sig inde som en Arrestant oppe paa denne vesle Hybel.

De Unge havde holdt et forfærdeligt Spektakkel og Morro om Kvælden. Nønnen, som var bestilt hos Ragnhild Elven, skulde Solweig og Sten sørge for at koge, han skulde øse Melet paa og Solweig skulde røre med Tvaren, og de to skulde forresten beførge al Opdækning — taffe til om ikke ogsaa Opvaskning, for havde Doktoren sagt A, saa fik han ogsaa sige B.

Det var ham som havde arrangeret Turen, og han havde da sandelig heller ikke luffet Pungen i, for han havde valgt den kostbareste Vin og bestilt sine Rager hos Tronjen.

Far havde alledele faat opsladet to Heste, og saa skulde de ogsaa faa to Karioler, med Blakken og Bruna, saa Damerne stiftetvis fik hvile under Opturen.

Solweig lyttede alt mere interesseret og uden Overflag eller Refleksioner over sit stiftende Sind var hun snart opfyldt af alle de Fornøjelser som ventedes.

Kjære der var jo en Dag imorgen ogsaa, saa det var vel ikke saa farligt, om hun udsatte at faa tale med Trygve til da. Det havde været saa stille og lyst paa Vie den hele udsagnede Dag.

De Eldre havde ordentlig fundet det som en Hviledag, nu da al denne ungdommelige Ustighed var forstummet omkring dem.

Men efter som det led udover Kvælden, begyndte Blikket uvilkaarlig længelsfuldt at glide opad den noget bratte men upaaklagelige Kjøvevej, som slyngede sig vekslede gennem Skovtykninger og Omkrat.

Snart tonede en stærkstemmig Sang frisk og jublende nedover Dalen, og netop som Solens sidste Straaler spillede paa Fjeldvæggen, kom et broget, maleristisk Tog tilsynes deroppe.

Da det hjemvendende unge Selskab i højtidelig Optog nærmede sig Hjemmet, var alle paa Benene og ude for at tage imod de Kjære.

Først kom en statelig Forridder paa sin udstærerede Ganger — saa den elegante Ekvipage — en løspændt Høvogn, som paa sin Hjemsur fra Udsløtten var bleven opsnappet deroppe — fuldpacket af Damer og Herrer, og bagefter de øvrige Heste.

Alt og alle var behængt og omkrandsket med grønne Grene og udsmykkede med Vandliljer, og det hele Optog saa ud som en jagte fremadkørende Skovgruppe, overdrykket med Vandliljer og behængt med flagrende farverige livlige Drapperier.

Medens Fjeldlandsangen tonede, vistedes og flagedes der med grønne Grene og brogede Torflæder og Schawler.

Efter som man nærmede sig mod Hjemmet, blev Stemningen alt mere animeret, og tilsidst kulminerede den i et trefoldigt, kraftigt Hurra.

Og de Eldre dernede vistede med Lommeværkøder, Huer og Hatte mod det glade, jublende Ungdomstog, som nærmede sig dem som en frisk Luftning af Minder fra deres egen Lyse, skønne Ungdomstid med al sin blændende Glæde, alle sine smukkefulde Længsler og gjøglende Fremtidsdrømme.

Paa Hjemsuren derinde i den fuldpackede Høvogn havde Sten vidst uførmærket af andre at finde Solweigs Haand, som han siden holdt fast trykket i sin.

Dagen havde sikkerlig ikke været mindst frydefuld for Solweig.

Med tindrende Øjne og blussende Kinder sprang hun efter Hjemkomsten omkring og hjalp til med Opvaskningen; de andre var baade trætte og strubstulne, men Solweig følte hverken Træthed eller Sult, medens Hjertet hamrede saa forfærdelig løs derinde i Barmen.

Da hun endelig var færdig til at springe op paa sit Bærelse, mødte hun — tilfældigvis — i Trappegangen af Sten, og for hun vidste et Ord af, var hun omflynget af et Par kraftige Arme og gløende Ord hvusedes i hendes Øre.

(Fortf.)

Hvad vil Du blive?

Mandens Livsgjerning, fremstillet enkeltvis.

[Fortf.]

Da Størstedelen af Sætterne staar paa Styf, saa er det ogsaa til Skade for ham, hvis han ikke med Lethed kommer bort fra Manuskriptvanskelighederne. For at forebygge Misforstaaelse skal jeg her bemærke, at der forekommer Tilfælde, hvor hverken Sæteren, Faktoren eller Korrekturleseren formaar at tyde enkelte Ting i de af Lærde leverede Manuskripter. Det Uæselige maa da berigtiges af Forfatteren ved Korrektoren.

Sæterens Læretid er fire Aar. Man bør ikke indlade sig paa dens Forlængelse udover denne Grændse; thi jeg ved af Erfaring, hvorledes man længes frem til det Tidspunkt, da den tager Ende.

At betale Lærepengene bruges ikke mere. Værktøj behøver Lærlingen i Føstningen slet ikke, da Forretningen leverer, hvad der trænges. Naar han er lidt fremstreden, maa han forskaffe sig en Syl (Nal) og en Pincette, som til sammen koster en Krone; det er det hele.

Man maa ved Valget af Lærested for Sønnen eller andre Paarørende vogte sig for de saakaldte Læringsanstalter. I disse Anstalter sees der mere paa Massen end paa Bestaffenheden af det af Læregutten leverede Arbejde. Paa en i Forretningen staaende Sætter kommer mangengang 5-6, ja endnu flere Lærlinge. Saa snart Lærlingen kan sætte en Linje, bekyrmer ingen sig mere om ham, uden forsaavidt at han maa faa færdigt saameget som muligt og saaledes tjene meget for sin Principal, eller hjælpe til ved Udførelsen af for Skampris modtagne Arbejder. Hvorledes disse Arbejder er, derom sørges lidet, og man kan ofte forundre sig over, at det overhovedet er muligt at byde Publikum saadanne Sager.

Har den unge Mand arbejdet sine fire Aar, kan han gaa, for at give Plads for nye saakaldte „Kunststøtter“. Disse Læringsfabriker er en Kræftskade for hele Bogtrykkerfaget. For det første ødelægger de Prijerne, for det andet antager de i Lære hvem som helst, de kan faa fat i, hvoraf følger, at de overfylder Arbejdsmarkedet med daarlige Arbejdere, der igjen nedtrykker Betalingen, og stedse danner misfornøjede Cementer. Desuden maa disse unge Menninger, som ikke har faaet lære noget, ganske heller ikke er naaede frem til at blive Sætere, taale meget af uforstandige Arbejdsammerater, der ikke tager i Betænkning, at Bedkommende er uskyldig i sin Udygtighed.

Ved Valg af Livsstilling og Lærested mærke man sig følgende Hovedbetingelser, som jeg delvis allerede har anført:

1. Om Gutten er fuldkommen frisk baade paa Legeme og Sjæl.
2. Om Gutten kan skrive orthografisk (rigtig) og uden Vanskelighed læse Skrift.
3. Om Vigt og Kjærlighed til Faget er forhaanden, og Bedkommende besidder en let Fattedevne, kun da er der Haab om, at Lærlingen kan komme frem.
4. Om hvormange Svende og hvormange Lærlinge der er i Virksomhed i den Forretning, som man vælger. Herfter der i denne Henseende noget iøjensalende Misforhold, saa bør man være forsigtig og i Forveien nøje erkjendige sig om der ogsaa ved Uddannelsen af Læringerne gaes Frem med fornøden Omhu.

Arbejdstiden er ti Timer. Lærlingen har tidlig, for Arbejdets Begyndelse, at gjøre rent i Forretningslokalet og om Vinteren at ilde op i Ovnen, hente Kul fra Kælderen eller andre dertil benyttede Rum, o. s. v.

Lærlingen bør allerede fra den første Dag vænne sig til den strengeste Orden. Han maa ikke henlægge nogen af de Gjenstande, som han for Øjeblikket ikke benytter, paa noget Sted, hvor den ikke hører hjemme, men stedse bringe enhver Ting til dens rette Plads. Hvormegen Tid vilde der ikke spares, om alle lagde sig dette paa Mindel. Der søges ofte i timevis efter Accentbogstaver, Bøksiffre, Initialer og desl. indtil de gjenfindes i en eller anden Kasse eller paa en Bindueskarm, hvor de for Bekvemmeligheds Skyld er blevne henflængte.

Førend Sæteren spiser, bør han vaske sine Hænder, ikke lægge Maden direkte paa et Bræt, Keolen

eller Kassen, men altid lægge et rent Stykke Papir under; han maa heller ikke slukke Fingrene eller tage Skriftmaterial i Munden. Det i alle Bogtrykkerier omkringliggende fine Vækstøv er skadelig for Sundheden.

Naar Lærlingen i Føstningen faar ondt i Benene af at staa, kan han bede sine Foresatte om at faa hvile lidt, noget man altid vil tillade ham. Om kort Tid vil Fødderne have vænnet sig til den staaende Stilling. At staa paa et Ben eller lægge Benene krydsvis over hinanden bør undgaaes, fordi de endnu i sin Vækst beroende Legemsdele derigjennem let kunde forkvæles; det unge Menneke kunde saa skæve Ben. Overkroppen maa holdes ret, saa at Bryttet ikke synker ind eller den ene Skulder bliver højere end den anden. Det bedste Middel mod deslige Forkvælinger eller Forrumninger af Legemet er Gymnastik (Turnung). Man behøver ikke derfor at søge til nogen Turnforening, frie Døvelser er tilstrækkelige til Bedligholdelsen af Legemets Elasticitet. Dernæst maa Lærlingen ikke vænne sig til et saakaldt „daarligt Greb“. Han maa straks gribe Bogstaven paa rette Maade og ikke dreje og vende den ti Gange, førend den naar Sætteinstrumentet (Vinkelhagen). Jeg kan ikke karakterisere denne Udyd bedre end ved at hidsætte det betræffende Sted i „Lærebog for Skriftsætere“ (Leipzig, trykt og forlagt af Alexander Waldow). Forfatteren siger der:

Naar Sæteren, staaende saa fri og utvungen som muligt foran Kassen, indtager en rolig Holdning, saa at idethøjeste Legemets Overdel hælder lidt forover; naar dernæst Sæterens højre Haand fører Bogstaven den korteste Vej fra Rummet til den med venstre Haand imødebragte Vinkelhage, da kan man sige, at Sæteren har et godt Greb.

(Fortf.)

Fiske paa Land.

(Eil Billedet.)

Den franske Rejsende Decambre opdagede en Dag, da han var paa Jagt ved Bredderne af Senegal (i det vestlige Afrika) et underligt lidet Dyr af fem seks Tommers Længde, som krøb eller hoppede paa Vandplanterne. Han antog det i Begyndelsen for en egen Slags Firben, fjød et af dem, og saa til sin store Forbauselse at det var en Fiske. Lignende Jagtagelser har været gjort andre Steder, og man har fundet lignende Fiske ved Atlanterhavets Kyster, i det indiske Hav og paa Verne der.

De nære sig af Ræker, smaa Krabber og andre af de mindste Sødyr, og leve jevnlig paa Land, hvor de krybe ind imellem Stene, klatre op ad Klipper og paa de lavere Grene af Buskvedster.

En af Grundene til, at de kan leve paa en saa usædvanlig Maade, er den, at deres Gjæller har meget trange Abninger, saa at de i flere Timer kan haalde dem fugtige og derved aande, saadan som alle Fiske aande, ved Hjælp af det Surstof som indeholdes i Vandet; dertil kommer, at deres Brystfinner er saa kraftig udviklet, at de kan bruge dem som Forben til at krybe eller hoppe med.

En Naturforsker havde samlet flere af disse Fiske i en bred og dyb Vase; men en Dag havde nogle af dem klatret op ad dens Væg og derfra op ad en Stige med femten Trin, og blev tre Timer efter fundne 500 Meter derfra i en Sanddyng. Det samme gjentog sig flere Gange, og de tilbragte hele Timer i Sandet uden nogen Ulempe.

(Paa Sandwichs-Øerne findes Klatrefiske, der er forsynede med Sugestaaer under Bugen, ligesom Larverne. Vor Hjemmelsmand omtaler ikke disse Redstaber; men uden saadanne bliver det vanskeligt at forstaa, hvorledes de kunne komme opad den lodrette Væg af et Kar som det ovenfor omtalte.)

St.-M.

Fra Stjernernes Riger.

(Fortf.)

III.

Stjernernes Bevægelser.

Det er længe siden, vi med Interesse modtog de Underretninger, som Spektroskopet*) meddeler os med Hensyn til Himmellegemernes Bestaffenhed. Det var dette prægtige Instruments første Tjeneste at analysere det Lys, som kom ovenfra; og ved at opløse den sammensatte Straale i sine Bestanddele, forklarede Spektroskopet for os selve det Materiale, der fandtes i de Legemer, hvorfra Lyset kom. Det var forbausende at lære, at 35 af de Elementer, som er kjendte paa Jorden, fandtes paa Solen. En lignende Jagttagelse blev gjort med Stjernerne og forskjellige andre Himmellegerer. Den Rundskab, man saaledes vandt, var en overordentlig vigtig Forøgelse af vort Kjendskab til Universets materielle Bestaffenhed. Nogle Philosopher havde netop formuleret den Lære, at det at finde ud, hvad Stjernerne bestod af, maatte nødvendigvis ligge udenfor den menneskelige Magts Grændser. Men Begivenhederne har imidlertid omstjyrtet disse raske Beslutninger. Vi har lært meget med Hensyn til Grundbestanddelene i forskjellige Himmellegerer, og ganske nylig har vi lært ikke alene, at Grundbestanddelene i Solen har meget tilfælles med Jordens, men at de to Legemer er saa lige i Bygning, at det næsten er sikkert, at Jorden, hvis den blev ophevet til den samme Temperatur som Solen, vilde udsende et Spekttrum af samme Karakter. At have paavist den materielle Enhed i Universet er i Sandhed en mærkværdig Bedrift af det lille Instrument, Spektroskopet. Men det synes muligt, at Prismets Tjenester mod Videnskaben nu skal tage en Retning, hvori de Resultater, som vil opnaaes, vil overstraaale i Vigtighed og Interesse selv den store Opdagelse af materiel Enhed, som vi har omtalt. I det sidste eller de to sidste Aar har Spektroskopet med Hensyn til visse af Himmellegemernes Bevægelser gjort Opdagelser, som har overrasket den videnskabelige Verden ligesaa meget, som den store Opdagelse for 30 Aar siden angaaende Jordbestanddele i Solen. Lad mig forklare Sagen.

Se paa en Stjerne som Sirius eller Aldebaran. Sæt Teleskopet paa den, og vi kan bestemte nøjagtigt det Sted, hvor Stjernen staar paa Himmelen. Vi kan gjøre det med en Nøjagtighed, som gjør Stjernen til et Landmærke i Universet. Aar ruller hen, og ved at gjentage Observationerne, bestemmes atter Stjernens Plads, men den er ikke den samme, som den forhen fundne; Stjernen har, hvad vi kalder, en Egenbevægelse.

Under søgte paa denne Maade vil sandsynligvis næsten alle Stjerner findes at være i Bevægelse. Vi taler om disse Legemer som Fixstjerner, men Ordet maa bruges i relativ Betydning. For vort Blik synes Stjernerne at staa fast; men hvad staar i Virkeligheden fast, naar tilstrækkelig lang Tid gives? Den Sky, som nu dækker en Bjergtop, kan om en Time være opløst til den gjennemstrømmende Damp, hvoraf den først blev forstøvet. Og Jældet selv, som har staaet i Tusinder af Aar og synes bestemt til at holde ud i Tusinder af Aar, det er i Virkeligheden ikke mere bestandigt end Skyen. Den Væl, som styrter ned ad dets Side, er kun en af de Kræfter, som uophørlig bærer den mægtige Masse ned.

I Virkeligheden maa det bemærkes, at Naturen ikke fremviser nogen Uforanderlighed. Alperne kan være længere end Palmeyras Ruiner, men alt, hvad vi kjender af Geologien, lærer os, at Søen har rullet der, hvor Mont Blanc nu hæver sit Hoved. For at finde Uforanderlighed i Naturen maa vi ikke se til store Planeter; hvis den findes, findes den kun

*) Et Instrument til at undersøge det Lys, et Legeme udsender, for derved at lære Legemets Bestanddele at kjende. Spektroskopet bestaar af en smal Spalte, som er anbragt foran en Samlelinse, hvis Brændpunkt falder i Spalten; hinsides Linjen staar Prismet, og de i dette brudte og adspredte Straaler træffer da en Række af dennes Billedflade dannes der da et Farvebillede, som bestaar af lutter Billeder af Spalten, og altsaa viser Bestanddelene af det Lys, som trænger gennem den (Spekttrum).

i de smaa Atom. Det lille Atom, altfor lidet til at kunne sees i det kraftigste Mikroskop, synes at bestaa af to Egenfaber, som gjør det stiftet til at beholde uendelig Varighed.

Stjernebillederne er uden Tvivl for saa vidt fæstede, som de i Løbet af et Menneskes Livstid, eller endog i Løbet af en Nations Livstid, undergaar kun liden Forandring. Den Orion, paa hvilken Hjøb saa, var ikke meget forskjellig fra den Orion, som vi ser idag. Vi siger: ikke meget forskjellig; thi naar nøjagtig Undersøgelse gjøres, vil man finde, at Stjernerne i Stjernebillederne forandres lidt efter lidt. Vi tror undertiden, at disse Grupper af Stjerner har Bænd, som binder dem sammen, og at deres Naboskab paa Himmelen ikke bør tilskrives et ganske tilfældigt Arrangement, men maa forstaaes som begrundet i samme Oprindelse. I nogle Tilfælde kan der ikke være Tvivl om, at dette er saa. I Orions store Gruppe for Eksempel paaviser de nye Undersøgelser, at de enkelte Stjerner i dette store Stjernebillede har en Bygning, som er særegen for dem, saameget mere, som en lignende Bygning kun er bleven iagttaget paa én anden Stjerne paa Himmelen udenfor Orion. I dette Tilfælde har vi Bevis ikke blot paa Sammenstilling paa Himmelen, men ogsaa paa samme Stof-Sammensætning. Under disse Omstændigheder synes det næsten umuligt at tvivle paa, at den prægtige Samling af Stjerner, som danner Stjernebilledet Orion, i Virkeligheden er Dele af et mægtigt System.

Paa lignende Maade er vi berettigede at slutte, at mange andre Grupper af Stjerner staar i en vis Forbindelse. Der er neppe nogen, som tvivler paa, at en saa staaende Gruppe som Plejaderne (Hyadestjerner) har en naturlig Forbindelse. Men hvis der var saadanne Tvivl, maa de fordrives, naar Fotografier viser, at de 7 Stjerner er nedsænkede i en eneste Stjernetaage, uhyldig for Øjet og kun synbar paa den sølomme fotografiske Plade. I andre kjendte Grupper er der ogsaa Tegn paa Slægtkab, hentet fra deres fælles Bevægelser. Derjom flere Stjerner ligger forholdsvis nær huerandre paa Himmelen, og hvis man finder, at de har en fælles Bevægelse, saavidt denne kan iagttages, kan vi ikke uden Grund slutte, at disse Stjerner tilhører et organiseret System, og at de ikke blot er et Antal forskjellige Legemer, som er spredte om hinanden paa Himmelen.

Alfmal dette uhyre Firmament af Stjerner, nogle i forenede Grupper, andre mere isolerede, og alle mere eller mindre i Bevægelse. I Aarhundreder; i Tusinder har disse Stjerner været i Bevægelse, nye Stjerner er komne ud fra Rummet's Afgrunde og er efterhaanden sunkne tilbage igjen til Ulyndighed. Der er ingen Uforanderlighed paa Himmelen. Den Himmel, vi ser i Aften, fremstiller for os et Arrangement af Stjerner, som er forskjelligt fra det, som viste sig for den Mand's Øje, der først traadte paa denne Jord.

Under vort Forsøg paa at forstaa Stjernehimlens Natur er der intet, som har større Betydning end en klar Forstaaelse af den Maade, hvorpaa Universet lidt efter lidt omformer sig selv. Vi ønske at lære, hvorledes hver Stjerne bevæger sig, og hvorhen den bevæger sig; og naar vi har faaet en saadan Rundskab, er vi istand til bedre at lære Universets hele Ordning at kjende. Astronomer havde næsten opgivet Haabet om at saa nogen virkelig Rundskab om denne Sag i den nuværende Generations Livstid. Aarhundreder maatte gaa, mente man, før Hovedmængden af Stjerner var naaet til en saa stor Afstand fra deres nuværende Plads, at Flytningen kunde iagttages. Vi ønske derfor et noget hurtigere Middel til at bestemme den Maade, hvorpaa en Stjerne gaar — vi trænger et Instrument, som kan fortælle os med engang Legemets Fart. Dette gjør Spektroskopet; det fortæller os, medens vi ser paa Stjernen, den Fart, hvormed den farer afsted.

For at bestemme en Stjernes Bevægelse til eller fra os behøves ingen nøjagtig Sammenligning og Diskussion af Observationer, tagne efter et Aarhundredes Mellemrum af forskjellige Astronomer. Den moderne spektroskopiske Astronom tager Plads ved sit Instrument, retter sit Spektroskop paa Stjernen. Han fæster sin Opmærksomhed paa en vis Linie i Spektret, f. Eks. en Linie, som tilhører Vandstof. Efter denne Linies Bevægelse til den ene eller anden Side forstaaer han om Stjernen gaar til eller fra os og kan udmaale dens Fart. Paa Lokomotiverne er der undertiden en Anviser, som viser den Fart, hvormed Lokomotivet gaar. Ved et Blik paa denne

Anviser kan Førerer med engang se Farten. Spektroskopet er lig den lille Anviser; det viser med engang Legemets Gang til eller fra os og dets Fart.

Men ved Siden af denne Maade at udmaale Stjernernes Bevægelse paa (den spektroskopiske Methode), maa dog ogsaa undertiden den gamle teleskopiske Methode anvendes, nemlig naar Stjernen gaar lige mod eller lige fra Jagttageren. Ved at forene disse to Maader at maale paa faar vi en fuldstændig Rundskab om den Maade, paa hvilken enhver Stjerne bevæger sig.

(Fortf.)

Lægeraad.

Spørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtigt efter Sygdomssymptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Livsstilling, Levevis og tidligere gennemgaaede Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnementerne besvares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa opgives. Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svær før om ca. 4 Ugeer.

E. Bratvær.

De kjøber paa Apotheket noget Borshyre. 1 Theste heraf opløses i en liden Kop Vand, og med en Glasprøjle gjøres Indsprøjtninger i Næsen 3 a 4 Gange daglig.

* * *

Andreas W. Tønsberg.

Der mangler adskillige Oplysninger. Det simpleste Middel er jo at lade være med at drikke Kaffe, siden den frei kalder Tilstanden.

* * *

D. Andersen. Drobak.

Fødsbed. Benene vaskes og tørres godt af, dernæst indpensles de med 5% vandig Opløsning af Chromsyre. Om det tiltrænges, fornyes denne Proces 8-14 Dage efter. Denne Opløsning maa ikke pensles paa muligens forhaandenværende Saar.

* * *

H. C. B.

Sandsynligvis er Tilstanden en Folge af Gigtfeber, som De har haft tidligere. Deres Hjerte maa derfor undersøges af Læge. Tobak bør De ikke bruge, — heller ikke Kaffe og Spirituosa.

Husmoderen.

Til denne Rubrik modtage vi gjerne gode, praktiske og prøvede Bidrag fra vore Læserinder.

Kalkpletter.

Naar disse hidrøre fra nylæstet Kalk, maa man hurtigt gnide Pletterne ind med Sukker. Sukkeret og Kalken danne da en Forbindelse, „Sukkerkalk“, der let lader sig afvaske med Vand. Er Tøjets Farve gaaet tabt, kan man ofte bringe denne frem igjen ved Fugtning med Eddike.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

Præsten. Af V. L. — Paa et hængende Haar. (Slutn.) Solveig. Af Annette Jhle. (Fortf.) — Hvad vil Du blive? Mandens Livsstilling, fremskillet enkeltvis. Fogttrykkeren. (Fortf.) — Fra Stjernernes Riger (Fortf.) — Fiske paa Land. (Billed.) — Takkeguds-tjeneste efter Fredrik II's Sejer i Slaget ved Venthen. (Billed.) — Lægeraad. — Husmoderen.